

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/18/2023
Identifikačné číslo spisu: 6120406019
Dátum vydania rozhodnutia: 26.07.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:6120406019.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobcu G. S., narodeného X. H. XXXX, B., podnikajúceho pod obchodným menom Roman Cerulík K CERO, IČO: 11 726 938, zastúpeného advokátom JUDr. Viktorom Mlynekom, Nitra, Štúrova 43, IČO: 53 109 538, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Stredoslovenská distribučná, a.s., Žilina, Pri Rajčianke 2927/8, IČO: 36 442 151, o zaplatenie 34 500 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 10Cb/29/2021, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/76/2022-194 z 19. októbra 2022, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaná m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní vydal platobný rozkaz sp. zn. 11Up/1819/2020-22 z 3. novembra 2020, proti ktorému podala žalovaná včasný a odôvodnený odpor. Na základe návrhu žalobcu na pokračovanie v konaní bola vec postúpená Okresnému súde Žilina ako súdu príslušnému na prejednanie vecí podľa zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) v zmysle § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 10Cb/29/2021-98 z 15. októbra 2021 tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia istiny 34 500 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobca skutkovo svoj nárok vymedzil tým, že ako vlastník nebytových priestorov v budove súp. č. 702, postavenej na parcele č. 1421/1 v k. ú. Z., bolo zasiahnuté do jeho vlastníckych právach, keď v uvedených priestoroch bolo umiestnené zariadenie vo vlastníctve žalovanej, slúžiace na prepojenie

elektrických rozvodov, tzv. „kobiak“ medzi Obcami Liptovský Ján a Závažná Poruba, ktoré bolo využívané v súvislosti s výkonom podnikateľskej činnosti žalovanej. Žalobca uviedol, že si plnil svoje záväzky týkajúce sa predmetnej nehnuteľnosti voči žalovanej, vrátane platenia sporných poplatkov vo výške cca. 500 až 600 eur mesačne za dodanie jalovej energie a prekročenie nedodržania účinníka, a to i napriek skutočnosti, že nehnuteľnosť nebola v prevádzke. Voči žalovanej sa preto domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré mala žalovaná získať titulom zisku z podnikania prostredníctvom nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu bez dojednanej náhrady za využívanie nehnuteľnosti. Žalobca v danej súvislosti dodal, že v období do 31. decembra 2014 existoval medzi stranami nájomný vzťah. Nájomný vzťah zanikol uplynutím dojednanej doby nájmu, keďže žalovaná neprijala predložený návrh na uzatvorenie novej nájomnej zmluvy zo strany žalobcu ako prenajímateľa. Žalobca žalovanú opakovane vyzýval na úhradu nájmu aj v čase po zániku nájomného vzťahu. Technológia vo vlastníctve žalovanej umiestnená v priestoroch žalobcu bola aj v období po 1. januári 2015 naďalej funkčná, pričom služby, ktoré žalovaná poskytovala prostredníctvom tejto technológie sa aj po skončení nájomného vzťahu realizovali v nezmenenom rozsahu. Žalobca uviedol, že žalovanej poskytoval i súčinnosť v podobe umožnenia prístupu do priestorov v jeho vlastníctve, pričom pracovník žalobcu, dochádzajúci z bydliska v Liptovskom Hrádku, musel byť pre prípad poruchy k dispozícii 24 hodín denne. Žalobca pri ustálení výšky žalobou uplatneného nároku vychádzal z výšky nájomného, ktoré bolo medzi zmluvnými stranami na tento účel dojednané za trvania nájomného vzťahu.

3. Okresný súd Žilina v odôvodnení rozsudku ďalej uviedol, že základnou, medzi stranami spornou skutočnosťou, bolo posúdenie, či umiestnením vecí vo vlastníctve žalovanej v priestoroch, ktorých vlastníkom bol žalobca, vzniklo na strane žalovanej bezdôvodné obohatenie, a či žalobcovi vzniklo právo na jeho vydanie, prípadne v akom rozsahu. Rovnako medzi stranami bola sporná skutočnosť, či u uplatneného práva žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia plynutím času došlo k jeho premlčaniu, či už čiastočnému alebo úplnému, a teda, či predmetné právo malo povahu nároku a bolo súdne vynútiteľné.

4. Podľa súdu prvej inštancie bolo nesporné, že na základe zmluvy o nájme a podnájme nebytových priestorov uzavretej medzi stranami 20. septembra 2012 v znení jej dodatku č. 1 zo 14. júla 2014, žalovaná využívala nebytový priestor žalobcu spôsobom, že v nebytovom priestore umiestnila technológiu trafostanice bližšie špecifikovanej v čl. 1 bod 3 zmluvy, a to za dohodnuté nájomné. Z dodatku č. 1 k nájomnej zmluve zo 14. júla 2014 vyplývalo, že doba nájmu bola dojednaná do 31. decembra 2014. Súd mal za nesporné tiež to, že k vyprataniu nebytových priestorov žalobcu žalovanou po uplynutí doby nájmu nedošlo a energetické zariadenie žalovanej sa v priestoroch žalobcu nachádzalo i naďalej.

5. Z odôvodnenia rozhodnutia tiež vyplýva, že súd prvej inštancie ako prioritnú otázku v spore posudzoval dôvodnosť žalovanou uplatnenej námietky premlčania časti žalovanej pohľadávky s tým, že pre aplikáciu práva bolo potrebné posúdiť, aký záväzkový vzťah medzi stranami vznikol. Dospel k záveru, že záväzkový vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol medzi podnikateľmi a nepochybne v súvislosti s ich podnikateľskou činnosťou, preto sa jednalo o obchodno-záväzkový vzťah. Pokiaľ teda vzťah z bezdôvodného obohatenia, ktorý vznikol plnením bez právneho dôvodu, bol obchodným záväzkovým vzťahom, plynula premlčacia doba vo vzťahu k takému plneniu podľa § 391 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“ alebo „Obchodný zákonník“) a jej dĺžka bola vymedzená v § 397 ObZ. V danom prípade pre posúdenie, či sa právny vzťah strán mal spravovať zákonom č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „OZ“ alebo „Občiansky zákonník“) alebo Obchodným zákonníkom, bola určujúcou predovšetkým povaha právneho vzťahu strán, vzniknutého v dôsledku takého plnenia. Okresný súd Žilina uzavrel, že vzťah z bezdôvodného obohatenia, ktorý mal vzniknúť prijatím plnenia žalovanou bez právneho dôvodu, bol obchodným záväzkovým vzťahom, ktorý svojim obsahom zodpovedal ust. § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, pretože na oboch stranách záväzkovo-právneho vzťahu vystupovali podnikatelia, pričom ku vzniku bezdôvodného obohatenia malo dôjsť v súvislosti s podnikateľskou činnosťou žalovanej. V nadväznosti na uvedené skonštatoval, že za aplikácie ust. § 397 Obchodného zákonníka, premlčacia doba bola 4 roky, pričom predmetná úprava má kogentnú povahu, použitie ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní je preto v obchodných

záväzkových vzťahoch úplne vylúčené. V posudzovanom spore sa začiatok plynutia premľacej doby viazal na splatnosť pohľadávky z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, teda na okamih, kedy sa stal nárok vymáhateľným, pričom žalobca súdu ako predžalobnú výzvu na zaplatenie dlžnej sumy 34 500 eur predložil výzvu z 25. septembra 2020. S prihliadnutím na okamih začatia konania v predmetnej veci nebolo preukázané, že k premľaniu žalovanej pohľadávky došlo, avšak na základe ostatných skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré boli zistené podľa vykonaných dôkazov, okresný súd ďalšie dokazovanie k otázke premľania nároku žalobcu vyhodnotil ako nevhodné a neúčelné, pretože boli zistené iné dôvody, na základe ktorých prijal záver o nedôvodnosti žalobcom uplatneného nároku.

6. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že elektroenergetické zariadenie, ktorého vlastníkom bola žalovaná, bolo aj po ukončení nájomného vzťahu so žalobcom (trvajúceho do 31. decembra 2014) umiestnené v nehnuteľnosti, resp. nebytových priestoroch, ktorých vlastníkom bol žalobca. Predpokladom obnovenia nájomnej zmluvy by podľa súdu bolo konkludentné konanie zmluvných strán, a to nepodanie žaloby na vypratanie nehnuteľnosti, prípadne nepodanie žaloby na vydanie veci v zákonom stanovenej lehote zo strany prenajímateľa a pokračujúce užívanie prenajatej veci zo strany nájomcu. Poukázal na to, že za pokračujúce užívanie nebytových priestorov súdna prax považuje ich nevypratanie po uplynutí dohodnutej doby nájmu, zatiaľ čo bližšie nerozlišuje intenzitu užívania predmetu nájmu (k uvedenému porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky z 31. októbra 2002, sp. zn. 28Cdo/1790/2002). Okresný súd Žilina posudzoval dôvody uvádzané žalovanou, pre ktoré žalovaná svoje technologické zariadenie umiestnené v nebytových priestoroch žalobcu nedemontovala a pôvodne prenajaté priestory žalobcu

nevypratala. Takéto posúdenie vyplynulo z požiadavky rešpektovania hodnoty spravodlivosti pre naplnenie všeobecných právnych zásad. Na námietku žalovanej, že k obnoveniu nájomnej zmluvy uzatvorenej so žalobcom nemohlo dôjsť, pretože zákon o nájme a podnájme nebytových priestorov inštituie pokračovanie nájmu neupravuje, súd prvej inštancie poznamenal, že hoci zákon o nájme a podnájme nebytových priestorov neobsahuje osobitné ustanovenie upravujúce podmienky, za ktorých môže dôjsť ku konkludentnému predĺženiu doby nájmu nebytových priestorov, z dôvodu absencie osobitnej právnej úpravy sa aplikujú ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to ust. § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 13. mája 2009, sp. zn. 26Cdo/899/2008), podľa ktorej právnej úpravy, ak nájomca užíva veci aj po skončení nájmu a prenajímateľ proti tomu nepodá návrh na vydanie veci alebo na vypratanie nehnuteľnosti na súde do 30 dní, obnovuje sa nájomná zmluva za tých istých podmienok, za akých bola dojednaná pôvodne. Nájom dojednaný na dobu dlhšiu ako rok sa obnovuje vždy na rok, nájom dojednaný na kratšiu dobu sa obnovuje na túto dobu. Podľa výsledkov dokazovania okresný súd mal za preukázané, že žalovaná ešte pred ukončením nájomného vzťahu a tiež po uplynutí dohodnutej doby nájmu opakovaně a výslovne prejavila voči žalobcovi vôľu nepokračovať v uzavretej nájomnej zmluve, prejavila vôľu trafostanicu demontovať, alternatívne ponúkla žalobcovi odkúpenie technológie trafostanice vo vlastníctve žalovanej za zostatkovú cenu 2 223 eur tak, ako to vyplýva z Oznámenia o ukončení zmluvného vzťahu z 28. októbra 2014. Žalovaná sa odvolávala na ukončenie nájomného vzťahu, duplikovala nezáujem pokračovať v zmluvnom vzťahu so žalobcom a mala záujem vypratať technológiu z nebytových priestorov žalobcu. K otázke, z akého dôvodu žalovaná nevykonala demontáž trafostanice, a to napriek tomu, že preukázateľne vykonávala pravidelné opravy a revízie elektroenergetického zariadenia umiestneného v nebytových priestoroch žalobcu, žalovaná súdu uviedla, že prostredníctvom zariadenia bolo pripojené odberné miesto žalobcu do distribučnej sústavy, a preto pre zachovanie distribúcie elektriny do odberného miesta žalobcu bola potrebná súčinnosť žalobcu, a to buď pripojením zariadenia na náhradný zdroj, t.j. VN linky, ktoré sa nachádzali v okolí nehnuteľnosti žalobcu alebo tým, že by sa daná trafostanica žalobcovi predala a mohol by byť zachovaný daný stav bez potreby ďalších investícií, pričom by došlo len k zmene vlastníka danej trafostanice. Vznikli tak dve možnosti, a to buď napojenie žalobcu ako odberateľa zariadením vlastného pripojenia v okolí nehnuteľnosti na linky určené žalovanou, alebo možnosť odkúpenia si trafostanice s tým, že aktuálny status napojenia by žalobcovi zostal zachovaný. Podľa súdu prvej inštancie, žalovaná uvedeným postupom nepriamo preukázala jednoúčelovosť danej trafostanice, keďže nemala záujem danú trafostanicu inak prevádzkovať a

prezentovala záujem elektrozariadenie predajom previesť do vlastníctva žalobcu a poskytnúť tak výlučne žalobcovi jeho následné využívanie ako vlastníkovi danej veci. Okresný súd Žilina tiež zistil, že na návrhy žalovanej k alternatívnemu riešeniu umiestnenia elektroenergetického zariadenia v priestoroch žalobcu žalobca kladným spôsobom nereagoval a neprejavil ochotu pristúpiť na ktorékoľvek z alternatívnych riešení tejto trafostanice vo vzťahu k ukončenému nájomnému vzťahu, čoho dôkazom bola aj skutočnosť, že žiadna z alternatív predostretých žalovanou nebola doposiaľ zrealizovaná.

7. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré na strane žalovanej malo vzniknúť obmedzením vlastníckeho práva žalobcu, a to umiestnením veci vo vlastníctve žalovanej v nebytových priestoroch žalobcu, žalobcovi nevzniklo. Z vyjadrení procesných strán a z listinných dôkazných prostriedkov, ktoré sú obsahom spisového materiálu, mal súd za nesporne preukázané, že výslovne prejavenu vôľou žalovanej bolo nepokračovať v nájomnom vzťahu so žalobcom, pričom žalovaná navrhla vypratanie nebytových priestorov žalobcu, a to demontážou elektrozariadenia, ktorého sa spor týka, k čomu ale žalobca neposkytol žalovanej potrebnú súčinnosť. Ak zamestnanci žalovanej vykonávali štandardné revízne práce ako je údržba, oprava, prípadne kontrola daného zariadenia za sprístupnenia nehnuteľnosti žalobcom, takéto podmienky a okolnosti nebolo možné stotožniť s vytvorením podmienok pre demontáž celej trafostanice vrátane transformátorov, ku ktorým bola podľa stanoviska žalovanej nevyhnutná osobitná technika a špeciálny vstup zamestnancov žalovanej v rozsahu odlišnom od bežnej revíznej činnosti žalovanej. Súd prvej inštancie tiež poukázal na záujem žalovanej prioritne sa dohodnúť so žalobcom ohľadom alternatívneho napojenia odberného miesta žalobcu tak, aby prívod elektrickej energie do odberného miesta žalobcu nebol prerušený. Vzhľadom na uvedené súd konštatoval, že síce v konaní nebolo preukázané, že by žalobca fyzicky bránil demontáži elektrozariadenia žalovanej, avšak poukázal na to, že žalobca k akýmkoľvek snahám žalovanej o demontáž, resp. odpredaj trafostanice nezaujal pozitívne stanovisko a primárne svoj odmietavý postoj zakladal na spochybnení vlastníckeho práva žalovanej k elektrozariadeniu, ktorého sa spor týkal. K okolnostiam danej sporovej veci súd tiež uviedol, že sporná skutočnosť, či išlo o jednoúčelové alebo distribučné zariadenie, bola irelevantná, pretože žalovaná v priebehu celého konania tvrdila a preukázala, že nemala záujem zotrvať v užívacom vzťahu k nehnuteľnosti, ktorej vlastníkom bol žalobca. Žalovaná preukázala existenciu viacerých návrhov konkrétnych riešení pre zachovanie dodávky elektrickej energie predložených žalobcovi. Za daného stavu, podľa záveru Okresného súdu Žilina, nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia nebol dôvodný, pretože na plnenie dobrovoľne poskytnuté žalobcom ako prijímateľom elektro služieb nebolo možné viazať povinnosť žalovanej vydať bezdôvodné obohatenie a tým jednostranne vnútiť žalovanej zmluvné plnenie v rozpore s nepochybne prejavenu vôľou žalovanej ukončiť právny stav, založený umiestnením veci vo vlastníctve žalovanej v priestoroch, ktorých vlastníkom bol žalobca, ktorý neposkytol žalovanej súčinnosť na vypratanie priestorov.

8. Pokiaľ žalobca navrhol výsluch žalobcu ako procesnej strany a tiež svedka N. L. ohľadom charakteru trafostanice, či sa jedná o jednoúčelový, resp. distribučný charakter stanice, súd prvej inštancie prihliadajúc na sudcovskú koncentráciu konania, ako aj povahu sporovej veci, dôkazný návrh žalobcu zamietol. Dôkaz vyhodnotil ako irelevantný pre potreby rozhodovania o nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to s ohľadom na charakter elektrozariadenia v pomeroch danej veci, ako i zistené okolnosti ukončenia nájomného vzťahu, vrátane snahy žalovanej vykonať demontáž, resp. odpredaj zariadenia žalobcovi. Navyše, vykonanie takéhoto dôkazu by nepochybne viedlo k odročeniu pojednávania.

9. V závere odôvodnenia rozsudku Okresný súd Žilina vyslovil, že k obnoveniu nájomného vzťahu medzi žalobcom a žalovanou na základe konkludentného konania strán nedošlo, keďže žalovaná nesporne prejavila vôľu v nájomnom vzťahu nepokračovať a prenajatý nebytový priestor vypratať. Ak žalobca pre vypratanie veci neposkytol žalovanej potrebnú súčinnosť a na žiaden z alternatívnych návrhov žalovanej, poskytnutých mu v záujme zachovania odberu elektriny,

neraigoval, priznanie nároku uplatneného titulom vydania bezdôvodného obohatenia by tolerovalo formalistický prístup súdu a viedlo by k zrejmej nespravodlivosti. V danej veci bolo preto namieste zohľadniť konkrétne skutkové zistenia, ako aj špecifické okolnosti prejednávanej veci vo väzbe na povinnosť súdu postupovať a rozhodnúť spor v súlade so zákonom a spravodlivo, tzn. v súlade s hodnotovými princípmi právneho poriadku tak, aby rozhodnutie súdu bolo nielen zákonné, ale najmä spravodlivé. Okresný súd Žilina preto nárok žalobcu vyhodnotil ako nedôvodný a žalobu zamietol.

10. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 13Cob/76/2022-194 z 19. októbra 2022 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 CSP a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

12. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že podstatné pre jeho rozhodnutie bolo, že nájomný vzťah medzi žalobcom a žalovanou skončil, žalovaná chcela trafostanicu nachádzajúcu sa v priestoroch žalobcu demontovať, avšak žalobca potrebnú a nevyhnutnú súčinnosť žalovanej neposkytol, a preto sa žalovaná nemohla bezdôvodne obohatiť získaním majetkovej hodnoty na úkor žalobcu. S ohľadom na správanie žalovanej nebolo možné vysloviť, že žalovaná by bola v postavení subjektu, ktorý sa bezdôvodne obohatil. Odvolací súd v danej súvislosti poukázal i na vyjadrenie žalovanej na pojednávaní súdu prvej inštancie konanom 15. októbra 2021, keď žalovaná brala na zreteľ i práva žalobcu a nechcela zvoliť spôsob demontovania trafostanice bez zabezpečenia odberného miesta žalobcu.

13. K posúdeniu dôvodnosti odvolacích dôvodov Krajský súd v Žiline uviedol, že bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil Okresný súd Žilina za aplikácie ust. § 383 CSP, keďže neboli zistené dôvody na zopakovanie alebo doplnenie dokazovania. Nevykonanie dôkazov navrhnutých žalobcom podľa odvolacieho súdu nepredstavovalo porušenie práva žalobcu na prístup k súdu, ani porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Podľa odvolacieho súdu, žalobca mal v konaní pred okresným súdom vytvorený dostatočný zákonný priestor, aby preukázal ním tvrdené skutkové okolnosti. V upomínamom konaní bol vydaný platobný rozkaz, proti ktorému žalovaná podala odpor, kde žalobcov nárok poprela a uviedla, že elektroenergetické zariadenie žalovanej umiestnené v priestoroch žalobcu bolo jednoúčelové zariadenie slúžiace výlučne len pre potreby odberného miesta žalobcu. I napriek uvedenému

žalobca na pojednávaní Okresného súdu Žilina, konanom 15. októbra 2021, navrhol výsluch svedka N. L. k charakteru trafostanice. Krajský súd v Žiline nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že potreba označenia a výsluchu svedka N. L. vyvstala až z okolností, ktoré boli prejednávané na pojednávaní Okresného súdu Žilina konanom 15. októbra 2021. Tvrdenie žalovanej o charaktere trafostanice ako jednoúčelovej, t. j. len pre potreby odberného miesta žalobcu, bolo žalobcovi známe už z predsúdnej komunikácie medzi žalobcom a žalovanou. Odvolací súd v zhode so záverom súdu prvej inštancie mal za to, že žalobca dôkaz výsluchom svedka označeného až na pojednávaní konanom pred okresným súdom 15. októbra 2021 nenavrhol včas, pričom o sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania bol poučený. Pokiaľ Okresný súd Žilina nevykonal dôkaz navrhnutý žalobcom, išlo o zákonný postup a právo žalobcu nebolo porušené. Navyše, vzhľadom k tvrdeniam žalobcu a rozsahu vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie, ani odvolací súd nevidel potrebu vykonania výsluchu žalobcu ako sporovej strany.

14. Krajský súd v Žiline ďalej v odôvodnení rozhodnutia poznamenal, že na základe vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že medzi žalobcom ako prenajímateľom a žalovanou ako nájomcom bola uzavretá Zmluva o nájme nebytových priestorov podľa zákona č. 116/1990 Zb. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že nájom nebytových priestorov sa skončil uplynutím doby nájmu, keď doba nájmu bola dojednaná od 1. januára 2012 do 31. mája 2013 a Dodatkom č. 1 zo 14. júla 2014 sa doba nájmu predĺžila do 31. decembra 2014. Uplynutím dohodnutej doby nájmu nájomný

vzťah zanikol, pretože k jeho obnoveniu nedošlo. V danej súvislosti odvolací súd poukázal i na záver vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. decembra 2018, sp. zn. 3Obdo/34/2018, podľa ktorého,Právna úprava skončenia nájmu nebytového priestoru uzavretého na určitý čas obsiahnutá v ustanovení § 9 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov je komplexná, v dôsledku čoho je na skončenie nájmu vylúčená aplikácia ustanovení všeobecného predpisu (Občianskeho zákonníka) o skončení nájmu. Ustanovenie § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka o obnovení nájmu sa nepoužije na nájom nebytového priestoru, ktorý skončil uplynutím dojednaného času podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov.“ Právny záver odvolacieho súdu sa však vo svojom výsledku nedotkol vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá.

15. Podľa odvolacieho súdu, ak mal žalobca za to, že žalovaná získala bezdôvodné obohatenie vo výške 34 500 eur za obdobie od 1. januára 2015 do 30. septembra 2020, keďže aj po skončení nájmovej zmluvy bolo v priestoroch patriacich žalobcovi umiestnené zariadenie žalovanej využívané aj v súvislosti s výkonom jej podnikateľskej činnosti s tým, že žalovaná neplatila žalobcovi za využívanie zariadenia v čase po skončení nájmovej zmluvy žiadnu náhradu, súd prvej inštancie vecne správne poukázal na predpoklad vzniku bezdôvodného obohatenia v zmysle ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pri bezdôvodnom obohatení dochádza k neoprávnene získanému majetkovému prospechu jedného subjektu na úkor iného subjektu, v ktorého majetkových pomeroch sa táto zmena negatívne prejavila. Tak, ako konštatoval okresný súd, pri vymedzení predpokladu vzniku bezdôvodného obohatenia

v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, v danej veci bolo potrebné zohľadniť konkrétne skutkové okolnosti a zistenia, aby bolo možné komplexne a vo vzájomných súvislostiach posúdiť dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku. Odvolací súd dodal, že bolo nevyhnutné poukázať na samotné správanie a konanie žalobcu a žalovanej po ukončení zmluvy o nájme nebytových priestorov, t. j. po 31. decembri 2014. Žalovaná listom z 28. októbra 2014 oznámila ukončenie nájmovej zmluvy, v ktorom uviedla, že v predmete nájmu umiestnená technológia trafostanice označenej č. 258/ts/657 a pozostávajúcej z VN rozvádzača a transformátora 22/0,4 kV bola jednocúčelové zariadenie slúžiace výlučne pre potreby žalobcovho odberného miesta (ČOM: 9311904), konkrétne na účely transformácie napätia z VN na NN hladinu, a preto žalovaná nemala záujem ďalej uvedené elektroenergetické zariadenie prevádzkovať. Odberné miesto žalobcu bolo pripojené na VN napätovej hladine a trafostanica slúžila výlučne pre žalobcu. Ďalej žalovaná v liste uviedla, že,Demontážou trafostanice sa právny vzťah týkajúci sa pripojenia Vášho odberného miesta medzi Vami a SSE-D nijako nezmení. Odovzdávacie miesto zostane zachované na VN napätovej hladine priamo v predmete nájmu (káblové koncovky VN). Nakoľko bude trafostanica demontovaná, odporúčame Vám, aby ste vykonali nevyhnutné opatrenia, ktorými si zabezpečíte transformáciu napätia z VN napätovej hladiny na NN napätovú hladinu (vybudovanie vlastnej trafostanice). Ako alternatívne riešenie pripojenia Vám ponúkame odkúpenie technológie trafostanice vo vlastníctve SSE-D (VN rozvádzač a transformátor 100kVA) za zostatkovú cenu 2.223 Eur. Na výzvy žalobcu na finančnú náhradu za používanie trafostanice po skončení doby nájmu reagovala žalovaná listom z 28. novembra 2016, v ktorom zdôraznila ukončenie nájmovej zmluvy s tým, že žalobca bol vyzvaný k umožneniu vypratania technológie trafostanice z nebytových priestorov žalobcu, čo však žalobca neumožnil, pričom žalovaná nemala záujem prevádzkovať technológiu trafostanice, ktorá slúžila výlučne len pre potreby odberného miesta žalobcu. Žalovaná preto opätovne žiadala žalobcu o určenie konkrétneho termínu, kedy si bude môcť technológiu trafostanice z priestorov žalobcu vypratať. Žalovaná tiež uviedla, že nezodpovedá za bezpečnú prevádzku trafostanice v prípade nesprístupnenia priestorov žalobcom za účelom ich vypratania. Opätovne ponúkla žalobcovi alternatívne riešenie, a to aj možnosť odkúpenia technológie trafostanice za zostatkovú cenu 2 223 eur. Výzvu žalobcu na finančné plnenie (náhradu za užívanie priestorov vo vlastníctve žalobcu) považovala žalovaná za neopodstatnenú, pretože predmetnú trafostanicu prevádzkovala len pre účely žalobcu, a to v súlade splatnými právnymi predpismi. Žalovaná v podaní z 19. januára 2017 opäť uviedla, že nemá záujem pokračovať v zmluvnom vzťahu a technológiu chce z priestorov žalobcu vypratať, čo však zo strany žalobcu nebolo umožnené. Vysvetlila, že žalobcovi bol odoslaný aj technický návrh, kde bolo uvedené, akým spôsobom bolo technicky možné predmetnú technológiu trafostanice z uvedených priestorov premiestniť. Žalobca s takým návrhom nesúhlasil, keďže mal za to, že predmetná technológia je v jeho vlastníctve a nesúhlasil s jej premiestnením. Žalovaná v liste z 19. januára 2017 poukázala na

správanie žalobcu, ktorý od začiatku tvrdil vlastníctvo k predmetnej technológii a následne požadoval bezdôvodné obohatenie za umiestnenie technológie v jeho priestoroch. Žalovaná opätovne žiadala určiť termín, kedy by mohla technológiu trafostanice z priestorov žalobcu vypratať a zopakovala alternatívne riešenie pripojenia žalobcu prostredníctvom odkúpenia technológie

trafostanice za zostatkovú cenu 2 223 eur. Listom z 2. augusta 2017 žalovaná žalobcovi oznámila, že došlo k ukončeniu nájomného vzťahu a preto má záujem technológiu v jej vlastníctve priestorov žalobcu vypratať, čo jej žalobca neumožnil i napriek zaslanému technickému návrhu obsahujúcemu spôsob, ako technicky predmetnú technológiu trafostanice z priestorov žalobcu premiestniť, pričom žalovaná nemala záujem ďalej prevádzkovať technológiu trafostanice slúžiacej výlučne len pre potreby žalobcu, nepochybnej funkciu distribučného zariadenia. Žalovaná opäť žiadala o určenie konkrétneho termínu, kedy by mohla technológiu trafostanice z priestorov žalobcu vypratať. V liste z 2. augusta 2017 uviedla, že zavinením žalobcu, a to neposkytnutím jeho súčinnosti, nebolo možné priestory v jeho vlastníctve vypratať. Žalovaná v ďalšom liste z 2. augusta 2018 zotrvala na svojich predchádzajúcich podaniach a opätovne žiadala žalobcu, aby určil konkrétny termín, kedy by mohla technológiu trafostanice z priestorov žalobcu vypratať. Listami z 20. marca 2019 a z 26. októbra 2020 žalovaná opakovane prejavila záujem priestory žalobcu vypratať, čo však zo strany žalobcu nebolo umožnené. V liste z 26. októbra 2020 žalovaná ponúkla žalobcovi tiež možnosť odkúpenia technológie trafostanice za jej zostatkovú hodnotu. Na základe správania a konania žalovanej a jej vyššie uvedenej komunikácie so žalobcom mal odvolací súd za preukázané, že žalovaná už k momentu ukončenia nájomného vzťahu so žalobcom, t. j. k 31. decembru 2014, žalobcu upozornila na ukončenie zmluvného vzťahu, na demontáž trafostanice a ponúkla mu alternatívne riešenie odkúpenia technológie trafostanice za zostatkovú cenu, avšak žalobca nepreukázal, že by poskytol žalovanej súčinnosť nevyhnutnú k tomu, aby mohlo dôjsť k demontovaniu trafostanice z priestorov žalobcu.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

17. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) vyvodzujúce prípustnosť aj dôvodnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok obidvoch súdov zmenil a žalobe vyhovel, alternatívne aby dovolací súd rozsudky obidvoch súdov zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dovolateľ nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu, že dôvodom k tomu, že nedošlo k obnoveniu nájomnej zmluvy boli listinné dôkazy, ktoré žalovaná adresovala žalobcovi, v ktorých mu ponúkala alternatívne riešenia umiestnenia elektroenergetického zariadenia žalovanej v priestoroch žalobcu, pretože nemožno nikomu jednostranne vnútiť, aby určitým spôsobom konal a žalobca má plné právo takéto riešenia odmietnuť. Konštatoval, že teda to, že nie je možné jednostranne vnútiť niekomu zmluvný vzťah, či iný spôsob konania, nepochybne v rozpore s jeho vôľou, bolo potrebné aplikovať na obe strany sporu, teda aj na žalobcu. Uviedol, že súdy pritom mali jednoznačne za preukázané, že zariadenie vo vlastníctve žalovanej sa nachádza v priestoroch žalobcu, a že žalovaná neznáša za to žiadne náklady a preto žalobcovi patrí náhrada a to, či už, v súvislosti od posúdenia uvedenej právnej argumentácie v odvolaní, titulom nájomného alebo titulom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Preto záver odvolacieho súdu, že ak žalobca neprijal alternatívne riešenia a ani neumožnil žalovanému demontáž predmetného zariadenia, označil za nesprávny a porušujúci

právo žalobcu na spravodlivý proces, keďže takýto záver nevyplýva z vykonaného dokazovania. Namietal ďalej, že nebolo preukázané, že by žalobca fyzicky zabraňoval demontáži elektrozariadenia žalovanej, pričom k takémuto odstráneniu zariadenia mohlo dôjsť kedykoľvek počas sprístupnenia predmetného zariadenia pracovníkom žalovanej, ktorý za účelom kontroly, či údržby predmetného zariadenia v daných priestoroch boli, ktorá skutočnosť bola zo strany žalobcu preukázaná. Teda ak by žalovaná mala skutočný záujem o odstránenie predmetného zariadenia z nebytových priestorov žalobcu, zadovážila by si sama osobitnú techniku a vykonala demontáž počas opráv alebo revízií na predmetnom zariadení, kedy jej bol umožnený prístup. Žalobca videl porušenie jeho práva na spravodlivý proces tiež v tom, že aj podľa odvolacieho súdu nebolo podstatné posúdenie spornej skutočnosti, či išlo o

jednoučelové alebo viacúčelové zariadenie, keďže práve preukázanie viacúčelovosti zariadenia by predstavovalo o to väčšiu oprávnenosť nároku žalobcu, pretože by v takom prípade išlo o podnikateľskú činnosť žalovanej, ktorú vykonáva v priestoroch žalobcu a neplatí žiadnu náhradu za poskytovanie nebytového priestoru. V súvislosti s viacúčelovosťou predmetného zariadenia žalobca poukazoval na to, že žalovaná zarába, dosahuje podnikateľský zisk s využívaním trafostanice a hlavne predmetných „kobiék“. Výtýkal ďalej vo veci konajúcim súdom, že ním tvrdené skutočnosti by bolo možné preveriť výsluchom žalobcom navrhovaného svedka Ivana Plachtinského, ktorý sa ako pracovník žalobcu vie vyjadriť k charakteru predmetného zariadenia, k priebehu jednotlivých opráv a údržieb, ktoré realizovali pracovníci žalovanej, avšak všeobecné súdy takýto návrh žalobcu zamietli. Taktiež žalobca namietal, že odvolací súd sa nesprávne vysporiadal s obsahom listov, ktoré žalovaná doložila do spisu a z ktorých má byť podľa odvolacieho súdu zrejmé, že žalovaná má záujem demontovať zariadenie, keďže ide o jednoučelové zariadenie. Vyslovil názor, že z týchto listov žalovanej nie je možné dôvodiť, že by malo ísť o jednoučelové zariadenie. Uzavrel, že je v súlade s platným právom to, aby žalovaná naďalej znášala finančné náklady v podobe náhrady za užívanie priestorov žalobcu v súvislosti s predmetným zariadením, keďže práve týmto užívaním vykonáva svoju podnikateľskú činnosť, podľa ktorej vystavuje faktúry aj žalobcovi.

18. K dovolaniu žalobcu podala žalovaná písomné vyjadrenie v ktorom uviedla, že k naplneniu žalobcom vymedzeného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP nedošlo, dovolanie je preto neprípustné a je potrebné ho odmietnuť podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným podľa § 431 CSP, alternatívne ho zamietnuť v zmysle § 448 CSP ako nedôvodné. Žalovaná sa domnieva, že k naplneniu dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nedošlo a žalobcovi nebolo upreté právo na spravodlivý proces. Mal totiž možnosť riadne predkladať dôkazy na svoju obranu, ako i podávať opravné prostriedky. Len samotná skutočnosť, že konajúce súdy vyhodnotili dôkazy predkladané stranami v konaní spôsobom, s ktorým sa žalobca nestotožňuje, nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Podľa žalovanej súdy svoje rozhodnutia riadne odôvodnili, vysporiadali sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, dôkazmi a tvrdeniami, preto v konaní nemohlo dôjsť k nesprávnemu procesnému postupu súdov v takej miere, že by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Ak by sa dovolací súd nestotožnil s názorom žalovanej o neprípustnosti dovolania z vyššie

uvedených dôvodov, žalovaná sa vyjadrila i k skutkovým tvrdeniam žalobcu obsiahnutým v dovolaní. V danej súvislosti namietla, že skutkové tvrdenie žalobcu, že žalovaná mala možnosť vykonať demontáž zariadenia vo vlastníctve žalovanej, keďže žalobca jej v tom nijako nebránil, nemôže zakladať dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP a súdy sa s ním riadne vysporiadali v rámci odôvodnenia svojich rozsudkov. Žalovaná dostatočne preukázala svoju vôľu a záujem vzniknutú situáciu vyriešiť, k čomu ponúkla žalobcovi viacero alternatívnych riešení, a teda jednoznačne preukázala, že nemala záujem pokračovať v užívaní nehnuteľnosti žalobcu, pričom žalobca na ponúknuté alternatívy či požadovanú súčinnosť kladne nereagoval, čím sa bránil vyriešeniu vzniknutej situácie. Žalovaná ďalej poznamenala, že rovnako tvrdenie žalobcu, že sa jedná o viacúčelové zariadenie žalovanej umiestnené v priestore vo vlastníctve žalobcu, je tvrdením skutkovým a v žiadnom prípade nemôže zakladať dôvodnosť podaného dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP a súdy sa s ním riadne vysporiadali v rámci odôvodnenia svojich rozsudkov. Žalovaná je názoru, že v konaní jednoznačným spôsobom preukázala charakter daného elektroenergetického zariadenia ako jednoučelového. Žalovaná tiež namietla, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že by na strane žalovanej došlo k majetkovému prospechu na úkor žalobcu a tiež nešpecifikoval o akú sumu by sa malo jednať. Okrem toho, že otázka charakteru elektroenergetického zariadenia je pre daný spor irelevantná, žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal údajný distribučný charakter či finančné príjmy, ktoré by mala žalovaná získavať, ako správne vyhodnotil súd prvej inštancie v odseku 35 odôvodnenia rozsudku, čo potvrdil i odvolací súd v odseku 30 odôvodnenia rozsudku. Čo sa týka námietky žalobcu ohľadom postupu súdu, ktorý odmietol vykonať výsluch svedka, pracovníka žalobcu N. L. ohľadom otázky charakteru elektroenergetického zariadenia, žalovaná sa v plnom rozsahu stotožňuje s argumentáciou uvedenou v odseku 36 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ako i s argumentáciou odvolacieho súdu uvedenou v odseku 30 odôvodnenia rozsudku. Ak žalobca považoval otázku charakteru zariadenia za takú zásadnú pre rozhodnutie súdu, pričom

objektívnu vedomosť o tom, že žalovaná považovala zariadenie za zariadenie jednoúčelového charakteru mal žalobca minimálne 10 mesiacov pred pojednávaním, mohol a mal výsluch svedka N. L. ako dôkaz na preukázanie svojich tvrdení navrhnuť včas. Podľa žalovanej nemôže ísť na ťarchu konajúcich súdov alebo žalovanej a už vôbec nemôže byť za porušenie práva na spravodlivý proces považovaná skutočnosť, že žalobca návrh na vykonanie dôkazu nenavrhol včas.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (ust. § 424 CSP), zastúpená v dovolacom konaní advokátom (ust. § 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (ust. § 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

20. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

21. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, a k to zákon pripúšťa. Z vyššie citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

22. Podľa § 442 CSP dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

23. Dovolateľ v dovolaní uplatnil ako dovolací dôvod ustanovenie § 420 písm. f) CSP.

24. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b/ nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý zároveň znamená aj porušenie procesných práv, garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry NS SR k ust. § 237 ods. 1 písm. f) OSP a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu aj na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

25. O arbitrárne rozhodnutie ide vtedy, ak je svojvoľné. Arbitrárnosť môže mať v súdnych rozhodnutiach rôznu podobu. Môže ísť o extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním, alebo môže ísť o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej novej

interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný exces. Arbitrárne rozhodnutie je spravídla spojené s nedostatočným

odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). V zmysle jeho judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (pozri napr. IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012, I. ÚS 51/2020). Dovolací súd je toho názoru, že o takýto prípad nejde v súdnej veci.

26. Po preskúmaní veci dovolací súd uvádza, že nezistil žiadnu tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu), spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

27. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie a rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav zistený súdom prvej inštancie, vyjadrenia strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy aplikované na posudzovaný prípad, ktorý vyvodil svoj právny záver a zrozumiteľne vysvetlil, z akého dôvodu potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie.

28. Vychádzajúc z obsahu spisu dospel dovolací súd k názoru, že súdy dostatočným spôsobom odôvodnili ich záver, že žalobca neumožnil žalovanej demontáž predmetného zariadenia a uviedli dôvody, prečo k odstráneniu zariadenia nemohlo dôjsť kedykoľvek počas sprístupnenia predmetného zariadenia pracovníkom žalovanej v súvislosti s vykonávaním kontroly, či údržbou predmetného zariadenia, s ktorým nikdy nebol z hľadiska poskytnutia súčinnosti zo strany žalobcu problém, keď táto súčinnosť t. j. sprístupnenie priestorov bola obmedzená len na výkon údržby a úkonov s tým spojených, teda na úkony kvalitatívne, ako aj kvantitatívne odlišné od úkonov nevyhnutných na demontáž zariadenia. V tomto smere pri posudzovaní dôvodnosti nároku žalobcu dovolací súd zohľadnil ďalej aj skutočnosť, že sa žalobca nevyjadril k ďalšiemu spôsobu zabezpečenia distribúcie do odberného miesta a teda nebol zrejмый spôsob zabezpečenia distribúcie do tohto odberného miesta žalobcu. Aj na zachovanie distribúcie elektriny do odberného miesta žalobcu bola teda nevyhnutná jeho súčinnosť. Prihliadnuc na špecifiká prejednávanej veci (neposkytnutie potrebnej súčinnosti za účelom vypratania, ako aj nereagovanie na návrhy žalovanej s cieľom nedemontovať zariadenie bez zabezpečenia odberného miesta žalobcu) súdy konštatovali, že priznaním nároku žalobcovi na vydanie bezdôvodného obohatenia by tolerovali formalistický prístup súdu, čo by viedlo k zrejmej nesprávnosti.

29. Súdy riadne odôvodnili aj ich záver, že pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku je bez právneho významu skutočnosť, či išlo o jednoúčelové alebo viacúčelové zariadenie, teda, že zariadenie neslúži výlučne pre účely žalobcu, ale žalovaná prostredníctvom tejto trafostanice podniká, nakoľko slúži na pripojenie elektrických rozvodov, tzv. „kobiiek“ (nie trafostanice) medzi obcami Liptovský Ján a Závažná Poruba spôsobom, ktorým žalovaná dosahuje podnikateľský zisk, teda, že rozhodujúcim pre súdy bolo posúdenie dôvodov uvádzaných žalovanou, pre ktoré žalovaná svoje technologické zariadenie, umiestnené v nebytových priestoroch žalobcu nedemontovala a priestory nevypratala. Rozhodujúcou pre súdy teda bola skutočnosť, že nájomný vzťah účastníkov skončil, žalovaná chcela trafostanicu demontovať a žalobca nepreukázal, že bol pripravený poskytnúť súčinnosť pre demontáž zariadenia. Obidva súdy poukázali pritom aj na skutočnosť, že žalovaná nepriamo preukazovala jednoúčelovosť danej trafostanice tým, že v priebehu celého konania tvrdila a dôkazne preukázala, že nemala záujem

zotrvať v užívacom vzťahu k nehnuteľnosti, ktorej vlastníkom je žalobca, a prevádzkovať ďalej zariadenie.

30. V súvislosti s ďalšou námietkou žalobcu, že mu bolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva tým, že súdy nevykonali ním navrhnutý dôkaz a to výsluch svedka N. L., ktorý sa ako pracovník žalobcu vie vyjadriť k charakteru predmetného zariadenia, v priebehu jednotlivých opráv a údržieb, ktoré realizovali pracovníci žalovanej, dovolací súd poukazuje jednak na ustanovenie § 185 ods. 1 CSP, podľa ktorého je súd tým subjektom, ktorý rozhoduje, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná, a navyše v prejednávanej právnej veci nebolo návrhu žalobcu vyhovené z dôvodu, že vykonanie tohto dôkazu nenavrhol včas, v súlade s koncentračnou zásadou, hoci tvrdenia žalovanej o charaktere trafostanice ako jednoúčelovej, neplniacej funkciu distribučného zariadenia, bolo známe už z ich vzájomnej predsúdnej komunikácie. Navyše súd prvej inštancie, okrem iného, po prihliadnutí na okolnosti ukončenia nájomného vzťahu a snahu žalovanej vykonať demontáž, resp. odpredaj tohto zariadenia žalobcovi, vyhodnotil vykonanie navrhnutého dôkazu pre potreby rozhodovania o nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia ako za irelevantné. Teda aj s týmto dôkazným návrhom sa súdy riadne vysporiadali.

31. Ak dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, najvyšší súd pripomína, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017, 3Cdo/40/2020). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Taktiež prípadné nesprávne právne posúdenie veci by mohlo založiť prípustnosť dovolania len podľa § 421 CSP.

32. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd uzaviera, že v posudzovanom prípade nezistil žiadnu vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá by zakladala porušenie práva

žalobcu na spravodlivý proces. Z tohto dôvodu preto nie je daná prípustnosť dovolania žalobcu. Dovolací súd preto dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

33. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

34. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.